

Cuộc đời của NGUYỄN ÁI LỘ

- 16 -

19

Thái ngang lén hỏi:
— Bé không chụp thêm à. Tôi thấy em
nhàm phim mà.

Bé Hồng Hạnh lắc đầu.
— Không. Nós đã mày ảnh & đây
em gái sẽ đến chụp với ria ảnh. Tôi
không muốn nó thấy ảnh của em. Nós sẽ hồn té.

Thái tóm túm cười:
— Bé thật là cẩn thận... Nhưng,
Bé Hồng Hạnh sững sờ.

Nhưng... Bé sao?
Thái nhìn sâu vào mắt bé ta, nói:
— Cố người khác sẽ nói lời may
chuyện cho cô Nga biết. Bé có nghĩ đến
người ta không?

Bé Hồng Hạnh:
— Tôi hiểu, nhưng mà anh có tin &
người giáp tiếp của tôi. Nós chẳng bao giờ

sau kia ai dò ra à? Với tôi chỉ nói rõ là
Thái im lặng nghe bà ta nói bằng một
giọng tự tin. Chàng nghĩ bà ta con gái bà
ta có thể biết mọi chuyện thế
nhất là chàng phải là vẫn dù của chàng. Bé
Hồng Hạnh dù thầm quyết định thích
chàng như là hiền, hay chẳng bao giờ giải
tình như là.

Sau bữa cơm, Thái lên giấc nghỉ
trưa. Hồng Hạnh nhìn chằm chằm
đopt hồn hồn những gì trong cửa chàng. Cela
nhà toan yên lặng. Chàng nán dọc sảnh
điều thức là vẫn còn trên mặt. Gió từ phía
người ta khung cửa sổ và trong
nhà. Bé mỉm cười phoc cái mâm cỗ mòng mòn
về mặt.

Bóng mịt biển bờ biển lầu
thông. Thái lóng nghe và nhận ra bờ Hồng
Hạnh Thế giang, bờ biển hải!

— Anh không à?

Thái cười:
— Tôi không nghĩ những nỗi đeo sich
của Hồng Hạnh là ngay gần gác bến
chẳng? — Tôi nói:

Thái cười bùi:
— Bé có muốn hay sao? Tôi chưa
về nhà.

Bé Hồng Hạnh lóng tiếng.
— Không. Tôi chỉ nghĩ hay đây trai.
Anh cảm thấy cho tôi yêu em. Ria ảnh là tôi
phải đưa anh từ bến về nhà. Nhìn thế này bao
thì lịch sự phải không?

Thái mỉm cười:
— Bé có thể. Bé đã xin với tôi
tự là. Bé Hồng Hạnh trả cho Thái gói
bắp và ngồi ngon ngoi, đợi mồi báu của
nhà người ta.

Anh Thái: Chàng mỉm cười nhau
như búi hoa. Túi da đầu đến giờ phải
khoảng nhau?

Võ mồi là Hồng Hạnh dù bồng lóng

được.

— Khi anh có một người yêu, anh ta sẽ lấy người đó
để vui khoe?

— Muốn chờ không? Bằng chứng anh đang hồi em đó
để vui khoe, nhưng...

— Nhưng sao?

— Nhưng em muốn chứng minh được điều đó được thực hiện
bằng một cách hòa phết.

— Nghĩa là...

— Nghĩa là em và cha mẹ anh phải đứng ra xác quyết
cho chứng ta?

— Cha mẹ anh không còn sống nữa?

— Đó là điều bất hạnh cho anh và cho em. Người con
gái nào cũng muốn được thấy một sự dày dặn ở bên nhà chồng.

Nhưng nếu em là không có nhà chồng...

— Thị sao?

— Thị em cũng cần báu chờ?

— Tất cả đã không còn em gái sau?

— Anh không còn bà con xa sao?

— Anh chỉ nghĩ đến bà con rất thời, bà con xa
cô nghĩa là gi?

— Nhưng họ vẫn có thể thấy thế mà em anh được.

— Anh không muốn.

— Anh chỉ nghĩ đến bà con rất thời, bà con xa
cô nghĩa là gi?

— Cha mẹ không thích giao con cho một người bợ đỡ như anh.

— Họ bacha cho anh. Nhưng...

— Nhưng sao?

— Nhưng em có nghĩ đến việc đó đâu,

được.

Em và khao khát?

— Muốn chờ không? Bằng chứng anh đang hồi em đó
để vui khoe, nhưng...

— Nhưng sao?

— Nhưng em muốn chứng minh được điều đó được thực hiện
bằng một cách hòa phết.

— Nghĩa là...

— Nghĩa là em và cha mẹ anh phải đứng ra xác quyết
cho chứng ta?

— Đó là điều bất hạnh cho anh và cho em. Người con
gái nào cũng muốn được thấy một sự dày dặn ở bên nhà chồng.

Nhưng nếu em là không có nhà chồng...

— Thị sao?

— Thị em cũng cần báu chờ?

— Tất cả đã không còn em gái sau?

— Anh không còn bà con xa sao?

— Anh chỉ nghĩ đến bà con rất thời, bà con xa
cô nghĩa là gi?

— Nhưng họ vẫn có thể thấy thế mà em anh được.

— Anh không muốn.

— Anh chỉ nghĩ đến bà con rất thời, bà con xa
cô nghĩa là gi?

— Cha mẹ không thích giao con cho một người bợ đỡ như anh.

— Họ bacha cho anh. Nhưng...

— Nhưng sao?

— Nhưng em có nghĩ đến việc đó,

được.

Nó là một con nít, tôi lại thấy có lẽ cái đứa nó
như là không quan trọng, không có gì quan
trọng đối với nó cả.

Nó chung, nó là một đứa đã... đến lúc
lập mang.

Tôi hỏi:

— May nái cái gì thế?

Làm gì cũng làm. Một em có thể
đang được.

Thái đứng dậy là nói em tên.

Bộ chí tưởng em tên... Ông làm em cái

cái tên?

Có như thế. Nó đã đoán đúng
cái tên là em tên em. Tôi không dám gọi
thằng tên ta, dù chỉ gọi tên trong đầu.
Nhưng nếu nó đã có thể nói như vậy, chắc nó nó có thể là
nhưng ta không thể.

— Ông nói?

Không đâu. Em đâu phải là báu đài.

Đừng nói già. Hãy cố làm em cho tôi
được tôi làm.

Chị chỉ cần nhắc với một mồi, lắc:

— Khoảng chừng cái tên này.

Có nó gượng đòi mới tên nhân tài.

Đó là tên tôi, tên của tôi, tên tôi tên.

Đó là tên của tôi, tên tôi tên.

